

France Podlipnik

Jelarjevi čuvaji

Otročički so se drgetaje spogledali in ni jih samo zeblo, temveč jih je zdaj postalo tudi nekoliko sram. Polonica je imela razstrgano krilce in v nogavici na desnem kolenu se je svetila široka luknja. Franciju je štrlel palec iz čevlja, Tiček pa je capljal v skromnih copatkah.

»Ti usmiljeni Bog« je tarnala babica. »Najbolje bi bilo, da vas vse po vrsti položim v posteljo... Pa so vas kar takšne pustili z doma? — Aha, kar sami ste se ukradli! Jojme, jojme, kako jim mora doma skrbeti! ... Nu, tjakajle za mizo se vsedite in si drgnite ročice. Ne pustim vas k peči, dokler se počasi ne ogrejete«.

Potem je babica vzela kruh iz miznice, segla je še v skrinjo in nabrala pol peharja orehov in suhih hrušk. Lenčko pa je poslala v kuhinjo, da kar ročno zavre lonec mleka.

Otroci so za mizo veselo hrustali malico in so bile pozabljene vse težave. Zunaj se je že mračilo, a otročičkov ni

»Drugič pa vendar doma vprašajte in dobro premislite, preden se pripellete k meni!« je za slovo posvarila babica.

»Bomo, bomo!« je v imenu vseh treh slovesno zatrdil Francelj. In sani so zdrvele po cesti.

Na sredi poti, že daleč onkraj Kratkega loga, se je v diru pripeljala nasproti Jelarjeva mati z voznikom Matijo.

»Hvala Bogu«, je vzkliknila, ko je vi-

prav nič skrbelo, kdaj in kako se bodo vrnili domov. Zato pa je babica, ki je bila hudo skrbna žena, prevdarjala o tem. Stopila je k sosedu in ga preprosilila za konja in sani. Sosed Blaž je dejal, da bo Jelarjeve otroke sam popeljal domov. Babica jih je toplo oblekla, na sani pa je vrgla dva koša otave in je otročičke pokrila s težko zeleno odejo, da jim je bilo toplo in so se peljali kakor graščinski.

dela svoje tri otročičke kukati izpod odeje. Veselo so žareli njihovi obrazi. »Ampak, kaj vas je zmotilo!« je še jadikovala.

Potem so pa tako napravili, da so otroke z otavo vred preložili na domače sani. V trdnem mraku so bili spet doma.

Oče Jelar, ki je bil nekaj prej prišel iz gozda, je ves zaskrbljen gledal skozi okno. Že je pripravil šibo. Toda, ko so se otročički prismehljali v sobo in kar

navdušeni pripovedovali kako imenitno jim je postregla babica, se je očetova jeza polehla. Kaj bi! Otroci so nepremišljeni, — samo, da so vrnilo živi in zdravi! Obljubiti pa so morali, da odslej ne bodo povzročali takih skrbi in da Rumlja ne bodo več vpregali, če ne bo dovolil sam oče Jelar.

Rumelj je še lepo vrsto let služil za čuvaja na Jelarjevi domačiji. Mnogo zabave so še z njim užili otroci. Njegov konec je bil pa tale:

Neko zimo, ko je spet zamrznila Ivanjščica, je šolska mladina lomila velike ledene plošče in se vozila po njih. Poganjala se je s koli tako, kakor svojčas Tončevi mornarji na »Jadranski pošasti«.

Tudi Jelarjevega Francija so tovariši nekoč spravili na takšno ploščo in Rumelj je bil poleg. Ko pa je plošča krenila od brega, se je Rumelj nekam prestrašil. Pianil je v ledeno mrzlo vodo in splaval na breg. Nagajiva mladina je to nepremišljeno igro še parkrat ponovila. Ubogi Rumelj je bil zaradi plavanja ves premočen in silno premražen. Naslednje dni je pokašljeval in naposled obležal. Nič več mu ni bilo do jedi. V mrzlem jutru so ga našli mrtvega, široko iztegnjenega v pasji hišici pri hlevu.

Rajši bi izgubil stotak!« je rekel oče Jelar.

Digo — zvest do groba

Še eno poglavje — potem bomo končali. In to je poglavje o Digu, ki je bil gospodarju zvest do groba.

Leta so minila, marsikaj se je izpremenilo na Jelarjevi domačiji. Tonč se je vrnil iz mesta, močna opora je zdaj bil na domu, a že so ga poklicali k vojakom. Kako tudi ne, — tak zastaven fant je bil.

Pa so dorasli tudi drugi otroci in odšli v mestne šole: v gimnazijo, v meščansko, v gospodinjstvo...

Oče Jelar je bil še čvrst mož, toda srce mu je nagajalo. Ni rad potožil kako ga peha in zbada tam notri. Molče je pri takih napadih pri delu večkrat popustil in šel doma posedeti pod lipo. Ali pa je na hrbtu prekrizanih rok hodil po ljubem sadovnjaku. Tudi čebelice je sleherni dan obiskal, ali pa v hlevu se je rad pomudil, pri temno progasti stari Šeki, ki je vrgla že štirinajest telet. Njo je posebej krmil z najboljšim senom, pa za priboljšek z otrobi in zeljnimi vehami.

»Zdaj sem pa sam za varuha pri hiši!« je vedno dejal, če ga je obiskal kak znanec iz trga ali s kmetov. In

znanec je imel daleč po vsej dolini in tja gorj do zadnjih hribov.

Največkrat se je pa zglasil Peter iz Zaplaza. Zmešani Peter so mu dejali. Možak res ni bil zdrav pameti — oče je bil pijanec, sin je zapravil grunt, nekoč največji za plazom. In zdaj se je Peter potikal okrog, kakor večni popotnik — povsod poznan, nikjer več doma. Krvavo je gledal in vedno je imel oprtan koš, ki ni bil nikoli prazen. Kaj je nosil v njem, je bila res vedno uganka. Otroci so mu nagajali in vpili, da črne mačke lovi in odira. Pa ni bilo res. Kakšne lesnike je Peter pobral na poti in jih prinesel prodajat. Ali pa je vlovil ježa in terjal zanj nekaj denarja ali pijače. Tudi brezove metle je znal vezati, to pa le v sili, ko mu že nikjer več niso dali pijače.

Cisto nor bebec pa Peter ni bil, nikakor ne. Še šaljiv je bil, zbadljiv, navihan in nagajiv. Nabrisan je — so rekli in nikdo se mu ni rad zameril. Zaplazki gospod župnik se mu je nekoč zameril, ker ga je ozmerjal za pijanca in mu vrgel par raztrganih čevljev: na, pa si jih sam popravi, da ne boš bos capljaj po svetu... Kaj je napravil Peter? Z brezovo skorjo je te švarklje podplatil in jih prinesel gospodu župniku nazaj: »Potempljal sem jih, zdaj mi pa plačajte!« — In mu je gospod župnik moral odšteti denarce. Kaj bi se ukvarjal s prismojum hudomušnim!

Tak je bil zmešani Peter.

Na jesen se je nagibalo in je oče Jelar sam sedel pod lipo. Pride mimo Peter in sta hitro bila v pomenkih. Bil je oče Jelar dober šaljivec in je tako sukal vprašanja, da se je Peter kaj grohotal in povedal, kod je zadnje čase uganjal svoje norčavosti.

»Veš kaj, Jelar?« je naposled povzel Peter, »tole brazovko vzemi. Ali pa psa ti prodam, Jelar. Saj ga nimaš pri hiši.«

»Odkod pa tebi pes? Kje ga pa imaš?« se je začudil oče Jelar.

Konec prihodnjic.

Cv. Golar:

V panju

Za čebelice marljive
travniki cveto in njive.

Sama je doma kraljica,
njena žametna ročica
deco nebogljeno vspava,
da bo vstala jutri zdrava,
lepe pesmice ji poje,
da bo godna prej za roje.

Kar prignete skozi vrata
se čebelic truma zlata.
Zlahtne nosijo tovore,
polne brente, cele gore.

Vse šumi, zveni in vriska,
na mehove vse pritiska.
A kraljica modro vlada,
da družina ji ne strada.

Dušan Vargazon:

Poljančica

Solnček je vodil svojo nevesto Vesno po svetu in ji kazal lepote njene-
ga kraljestva. Prišla sta na poljano.
Vse polno cvetk je gledalo izmed trave,
a sredi njih je rajala deklica. Tam
so blestele v čudoviti lepoti.

— Glej, takih cvetk ni bilo doslej
na najini poti, — se je nasmehnila
Vesna, Solnčku pa ni bilo mar cvetk,
ki so povsod enake, in je rajši pogledal,
kje je mesec, njegov nočni čuvaj.

— Kako se nosijo!, — je pomislila
Vesna, — vsaka ima krono, v vsaki
je radost. Odkod je deklica, ki ji niti
imena ne vem, pa rajá k meni in se
mi smehlja?

Deklica se je vrtela čedalje bliže.
Vesna je začutila na obrazu kapljico.
— Voda?, — se je začudila.

— Ni voda, potok je, — je dahnila
upehana deklica in v čudu obstala.
Vesna se je nasmehnila in je vprašala:

— Vode ne poznaš?

— O, tudi vodo poznam: dve vedri je ima kmet v kuhinji, v jami pod orhom še več. Pa je predaleč, da bi hodila tja. Kmet bi me tepel. Dejal je, da bo letos suša in bomo skrbi vodo v zemljo. Takrat ne bom pasla gošl.

— Ti si pastirica?

— Ne pastirica, lutka sem.

— Kako ti je ime?

— Ime? Kaj je to?!

— Ime je beseda, ki z njo pokličemo človeka, da bi ga nekaj vprašali ali kadar mu hočemo nekaj dati.

— Mene nihče nič ne vpraša, nihče mi nič ne da. Podnevi pasem goši. Zvečer se vrnem. Na klopi pred hišo najdem kruh in sadje. Potem grem spat v listje. Zjutraj, še preden vstanejo goši, pridem sem in nosim potok na poljano.

— Čemu?

— Zato, da je lepo, kadar pride Solnček.

Vesna je strmela. Milijoni kapljic so pokrivali cvetke — zablesrelo je tu in spet zažarelo tam kakor iskra. Pogledala je deklico: ta, ki ji pravijo lutka, poškropi zjutraj cvetke in se raduje kapljicam, kakršnih niso videli ljudje.

Na vasi so se oglasile goši.

Deklica je pogledala k hiši in dejala:

— Goši v hlevcu so se prebudile. Kličejo me.

— Kaj je to? — se je začudila Vesna. — Kapljice so izginile!

Solnček je bil dejal mesec, naj se dobro naspi, pa je pogledal Vesno in deklico in se jima je smejal.

— Kje so kapljice?, — je tarnala Vesna.

Prijela ga je za roko.

— Ti si jih popil! Glej, zdaj je poljana taka ko vse druge.

— Kako bi jih popil, — se je čudil Solnček, — saj še ust nisem odprl!

Tiščal je roke v žepe.

— Tu si jih skrili, — se je razveselila Vesna in hotela seči vanje. — Dobro si, Solnček, no, daj jih nazaj!

— Pusti mi žepe, cekine držim, da mi jih veter ne izpiha. Kako si hodila brez denarja po svetu?!

Deklica se je namenila čez poljano.

— Čakaj, — je tekla Vesna za njo, — poiskali bova kapljice.

— Ne najdeš jih. Vsako jutro za-bleste, kadar pride Solnček. Potem pa izginejo. Pridi jutri zarana. Bolj bom poškropila cvetke, da bo poljana lepša.

— Jutri ne bom hodila tod. Vendar bi rada gledala vedno poljane, kjer bi na vsaki cvetki blestela kapljica.

— Majhne so moje roke. Kako bom

znosila potok na vso poljano in še na ono tam in na vse na svetu?

— Ne boj se! Zmogla boš, če greš z menoj.

— A kdo bo odprl gosem?

— Zanje ne imej skrbi! Odslej boš delila bisere cvetkam vseh poljan na svetu. Ker sem te našla na poljani, naj ti bo ime Poljančica.

Vedla jo je ob potoku in Solnček se je smejal za njima.

Gosi v hlevcu so gágale in zbudile kmeta. Stopil je v listnjak. Deklice ni bilo. Odprl je vrata pri hlevcu. Gosi so v vrsti odšle na vas. O mraku so se same vrnile. Kmet se je čudil.

Solnček, Vesna in Poljančica so se vzpeli na hrib. Vesna je ujela prav na izviru potoka blestečo kapljico. Skrila jo je Poljančici v dlani.

— Tako naj bleste kapljice na vseh cvetkah! —

Poljančica je zarajala in izginila: Vesna ji je vdihnila nevidnost, da ji bo laže po svetu.

Vsako jutro blesti rosa na cvetkah. Poljančica raja in iz bisera, ki ga nosi čez svet, padajo ponoči kapljice.

Gosi pa hodijo vedno same na pašo. Včasih obstanejo sredi poti in gágajo: tedaj raja Poljančica mimo njih.

Daniilo Gorinšek:

Majdina punčka

Naša Majda ima punčko punčko, lepo, pravo, to se ona ž njo postavlja že preveč bahavo. —

Punčka pa je taka punčka, kakor mila Jera, za trebušček jo poprimeš, pa ji v njem zaszvira. —

Majda več ne mara Jere, pa zdaj jezo kuha, vem, da kmalu strgala bo godbo iz trebuha.

Pa gorje potem bo punčki na vse večne čase, saj jo Majda spravila je že ob roke, lase!

A. N. Afanasjev:

Lisica – puščavnica

Lisica se je vračala iz daljnjih puštinj. Na visokem drevesu je ugledala petelina in mu dejala: »Oj, milo moje dete, petelin, ti sediš na visokem drevesu in po glavi ti rojijo zle misli, pre-klete misli, mnogo žen imate, petelini: ta jih ima deset, oni dvajset, tretji pa celo trideset ali pa še več! Kjer se srčete, povsod se prične pretepati. Pridi doli, moje dete, in spokori se! Glej, iz daljnih puštinj prihajam, pila nisem in ne jedla, mnogo sem prestala, nič drugega si nisem želela, kakor da bi te smela izpovedati.« — »Oh, mati moja, lisica! Postil se nisem in tudi molil nisem nič, pridil rajši kdaj drugikrat.« — »Oj, milo moje dete, petelin! Čenrav se nisi postil in čeprav nisi molil, skesaj se in izpovej, da ne boš umrl v grehu. Pridi bliže na zemljo, kolikor boš liže, tem prej ti bo dana odveza; očiščen in brez grehov boš šel v nebeško carstvo.«

Tedaj se je petelin pomnil, da ima na duši težak greh. storilo se mu je inako, v oči so mu stopile solze in počasi se je spustil na zemljo. Lisica je poskočila, pograbila petelina s svojimi ostrimi kremplji: uprla vanj svoje srepe oči in zaškripala z zobmi; hotela ga je kar živega požreti. Petelin pa ji je dejal: »Oh, mati moja, lisica, sladka usteca imaš, laskave besede in prijazen ezikek! Ali meniš, da me boš rešila, če me boš požrla?« — »Ni mi za tvoje telo in za tvojo pisano obleko, samo majhen račun bi rada poravnala

s teboj. Ali se spominjaš? Nekoč sem se splazila h kmetu, hotela sem mu ukrasti pišče, ti pa si sedel visoko gori v svisljih in pričel na ves glas kirikati; tedaj so zakokodakale kokoši, gosi so zagagale, psi zalajali, žrebeci zahrzali

in krave zamukale. Ko so kmetje in kmetice to slišali, so pritekli z metlami in sekirami in me hoteli zaradi majhnega piščeta ubiti. .. Zdaj pa si ti na vrsti, lopov!« — I spet se je oglašil petelin in dejal: »Oj, mati moja, lisica! Ravno včeraj so me postavili za dijakona. Vsi so dejali, da znam čitati knjige, da imam lep glas in da sem vobče lep dečko! Ali te smem prositi nečesa? Rad bi imel, da bi ostala pri meni in mi pekla hostije! Zaslužek bo dober, vsega bova imela v izobilju, peciva, masla, jajc in enakih dobrot.« Lisici je bil predlog všeč in izpustila je petelina iz svojih krempljev. Ta pa je spet zletel na visoko drevo in na ves glas zakričal: »Draga moja pekarica, zdravstvuj, kakšen je kaj zaslužek? Pecivo je težko, pazi, da se ti ne zmanjša grba!«

Lisica je odšla v les in milo zavekala: »Do! o že živim na tem belem svetu, toda take sramote še nisem doživela! Kdaj so bili vendar petelini dijakoni in kdaj so jim lisice peklo hostije!«

Marijana Željeznova-Kokalj:

Moj svinčnik

Moj svinčnik — čarovnik
mi v risanko čara,
zdaj vlake, oblake,
vodé in orjake,
mostove,
gozdove,
planine,
zverine;
zdaj zopet svetline
in tuje domove,
cvetice in ptice,
doline, pšenice.
čarobne stopnjice
do solnca, zvezdá ...
In risanka — pestra košara
do vrha napolnjena vsa,
saj svinčnik — čarovnik
vse želje začara
in vanjo jih dá ...

Dvanajstleten junak

(Iz portugalščine A. D.)

V Areiah je l. 1882 hodil v šolo deček dvanajstih let, po imenu José Maria Machado,* doma iz bližnje župnije. Neki dan sta šla s sestrico želoda brat, kar ju napade stekel pes.

Ne da bi se zmenil za sestrično vpitje ali za ugrize, ki so ga pustili v jadrnem stanju, se je deček zagnal na psa

* Reci: mašádu (= sekira).

in ga držal, dokler ne bi kdo prišel in ga ubil.

Tako se je žrtvoval z največjo preproščino otrok, hotoč rešiti sestro in preprečiti, da ne bi bile še druge osebe oklane.

Nekaj tednov kasneje pa je šolarček, okužen s steklino, umrl v strašanskih bolečinah.

Kako lepo bi bilo videti ime Joséja Marije Machada vklesano v kamen na areiski šoli ob sliki njegovega učiteljal (Pires de Lima, Leituras para o Ensino Primário, 1931)

Marijana Željeznova - Kokaljeva:

Bedakovo kolo

Pepček je čepel na pragu. Mimo je pridrdral avtomobil. »Ko bi imel vsaj njegovo kolo!« je vzdihnil deček. »Pri-povedovalo bi mi o čudovitem svetu.«

Na klanecu je kolo zdrknilo in se zakotalilo naravnost proti Pepčku. Hitro ga je ujel in odnesel za čebelnjak.

Šofer je stopical okoli avtomobila in se jezil: »Kje je neki kolo? Kdo ga je vzpel?«

»Škrat!« so se hihitale jagode in mežikale solncu.

»Kakšen škrat!« je zarohnel šofer.

»Debel ko muha, velik ko žaba in pameten kakor gad!« so vriskale trave.

»Sodrga zelena!« se je hudoval šofer in snemal rezervno kolo. Udarci kladi-va so odmevali z vrha klanca.

Pepček je prislonil glavo h kolesu in poslušal. »Prišlo sem od morja, drevilo črez doline, gore in mostove... Svet je lep, o tako lep! S svojo lepoto te utru-di in zaželiš si koticčka kakor je tale ob uljnjaku. Mehka travica, brenčanje čebel — nad teboj pa višnjevo nebo, ki se v daljavi dotika gor... Letiš tja, pa je nebo že spet tako visoko in daleč. se zopet priklanja k zemlji... Ko prideš tja, je spet visoko. In zaman se trudiš. da bi prišel do konca.

Pepček je čepel dni in dni in poslušal pripovedovanje kolesa.

»Glejte, bedakovo kolo!« so mu nagajali tovariši. »Prodaj ga, Pepček! Kaj se naslanjaš po njem kakor po beli blazini...«

Pepček se ni zmenil zanje.

Ko je bil v šoli, so mu prijatelji skrili kolo. Iskal ga je in tarnal za njim... In glej! Tam je prihajalo samo kolo. Ne... ne... Mravlje so ga potiska'e. Součenci so se prestrašeni raztepli na vse strani, kriče: »Jojl, bedakovo kolo je oživel. Jaha ga škrat!«

Od veselja je Pepček skočil proti kolesu — ki je zdrknilo mimo njega na tla. Razletelo se je na tisoč koščkov. Vsak se je zabliskal v drugi barvi. Koščki so se zložili v pisan zemljevid. Pepček je udaril s pestjo po zemljevidu in zavpil: »Ljubše mi je bedakovo

kolo kakor učena stvar!« Koščki so se zlepili in kolo je švignilo mimo Pepčka. »Počakaj, bedakovo kolo! Vzemi me s seboj!«

»Kaj ti je, sinček?, ga je v skrbeh vprašala mati.

Pepček si je pomel oči in zaspano dejal: »Nič, le sanjalo se mi je tako hudo...«

Dušan Vargazon:

Pesem o copatkah

Po cesti gre spanec:
čuj, pesek šumi —
kje neki je danes
pozabil copatke?
Ne upa se k nam:
te deske so gladke,
on išče copatke,
brez njih ga je sram.

Otrok, daj mu svoje,
pa vstopil bo tih,
pripeljal bo sanje,
svetlo bo od njih —
svetlo in svetleje,
dokler ne prismeje
skoz okno se dan.

Tedaj pa bo spanec
copatke sezul,
čez deske bo gladke
poskočil.

Ej, kaj zato!
Saj bo na tvojih
copatkah zlato.

Kaj pišejo Jutroučki?

Zalosten dogodek v mojem življenju. Rada bi napisala kaj veselega, pa na žalost ne morem. Pretekli teden mi je umrl stari ata. Imela sem ga zelo rada, ker je bil silno dober in ljubezljiv. Tudi on me je imel rad. Skupaj sva hodila na izprehode v gozd in nabirala cvetlice. Mnogo je vedel pripovedovati, časih kaj poučnega, časih kaj zabavnega. Zelo ga pogrešam in žalostna sem, da ga ni več.

Marica Člaffarin, uč. II. razr. v Domžalah.

Naša okolica. Opisati vam hočem našo okolico. V mojem domačem kraju je mnogo vinogradov in gozdov, a polja je bolj malo. V zgodnji pomladi oživijo gorice. Rezači škrtajo s škarjami, kopači prepevajo med delom vesele pesmi. V sadovnjakih cveto že češnje, jablane in hruške. Letos je pri nas zelo mnogo hroščev. Pridno jih pokončujemo, da nam ne bodo napravili preveč škode. Jeseni je pri nas tudi zelo lepo. Vinogradi so polni grozdja. Ko pride čas trgatve je v goricah najbolj živo. Možnarji pokajo in trgači prepevajo lepe domače pesmi. Iz grozdja delajo potem mošt. Žalostno je le to, da ne moremo prodati vina in nam zato denarja zelo primanjkuje.

Terezija Roškar, uč. IV. razr., Radenski vrh 25, p. Slatina-Radenci.

Moji mamici

Vse zeleni;
rože cvetijo,
lepo dehtijo,
vse zate, o mati!

Ni svetlejšega solnca,
ko tvoj je obraz,
Ni lepše cvetke,
ko tvoje je oko, o mati!

Za vse to,
za kar si Ti
zame skrbela,
zato Ti Bog plačaj, o mati!

Smid Elizabeta, uč. I. razr. mešč. šole na Jesenicah.

Medved. Nekega dne, ko nisem imel šole, sem šel z očetom v mesto. Tam sva obiskala teto. Ko smo nekaj časa sedeli, priteče sosedov deček in nama pove, da je na dvorišču mož z medvedom. Ker prej še medveda nisva videla, sva šla na dvorišče, kjer

je bilo zbranih že dosti otrok. Mož je imel medveda na verigi. Udarjal je po bobnu in zraven pel. Ko je medved čul njegov glas, se je vzpel na zadnje noge in začel plesati. Pokazal je tudi razne druge umetnosti: kakšen je, kadar je pijan, kako pase ovce in še marsikaj drugega. Vsem se nam je uboga izval smilila, mož, ki ga je vodil, pa je pobiral denar, ki mu ga je medved zaslužil. Nato se je odpravil z njim od dvorišča do dvorišča. Cela truma otrok se je zapodila za njim in ga spremljala skozi mesto.

**Vladimir Prokoršek, uč. IV. razr.,
Sv. Barbara pri Mariboru**

Čudežni škrat

V naši sobici je škrat,
prav majhen je v resnici,
a čudodelnik on je tak,
vzor vsaki bistri je glavici.

On čudodelne palčke nima
in s sivo brado nič ne kima,
samo pritisnem ga na gumbek mali,
pa z nami se igra in šali.

Kdo v resnici je to neki
belite vsi glave vpreki
ni komar in ne škrat,
ampak — radio — aparat!

Marica Kelnarič, uč. III. razr. v Ljubljani.

Mihčeva usoda. Mihec je nekoč videl v mestu glumača, ki je zilil jajce v klobuk. Rekel je: »Hokus - pokus« in poveznil klobuk na glavo. Ko ga je spet dvignil, je jajce izginilo. Mihec si je vse to dobro zapomnil in hotel glumača posnemati. Sklical je domače otroke, vzel očetov klobuk in odnesel materijajce. Modro je pogledal okoli sebe, in zilil jajce v klobuk. Nato je rekel: »Hokus - pokus« in se s klobukom pokrnil. Toda jajce ni hotelo izginiti. Razlilo se je Mihcu po lasih, po obrazu in po obleki. Mihec je zajokal, gledalci pa so se mu smejali.

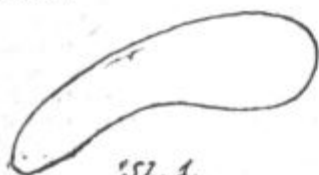
**Senica Rado, uč. IV. razr., Maribor,
Milnska 24.**

Za spretnne roke

Bumerang

To je orožje za met, ki ga uporabljajo divji avstralski narodi. Ako bumerang ne zadene žrtve, prileti zopet metalcu nazaj v roke. Ne verjamete? Napravimo si torej majhen bumerang in se prepričajmo.

Sl. 1.

Sl. 2.

Iz lepenke si izrežemo kos, kakor ga kaže sl. 1. Na debelem kraju naj bo $1\frac{1}{2}$ centimetra na tanjšem pa 1 cm širok. Dolžina mu bodi 4—5 cm.

Zataknilo bumerang za nohet levega kazalca in odstrelimo ga z desnim sredincem (sl. 2). V začetku se morebiti ne bo posrečilo, toda po parkratnem poskušanju se bo odleteli bumerang zopet v loku vrnil k vam.

Rešitev ugank

1. ključka.
2. gosli.

Rešitev sestavjalke

kakor, Kokra, korak

Križanka »Vaza«

Vodoravno: 1. Posoda. 4. Poslanec. 5. Potnik. 7. Pogovor. 8. Mera za tekočine. 9. Določena doba.

Navpično: 1. Neskončnost. 2. Priprava za izbiranje. 3. Del prsta. 5. Del celote. 6. Drevo.

Rešitev križanke »Panj«

Vodoravno: 2. med, 4. golen, 6. okoli, 7. predeno, 9. dar, 10. žal.

Navpično: 1. pelod, 2. moker, 3. delež, 4. gora, 5. Nina, 7. p. d., 8. ol.

Dvojna slika

To je stric Smola.

In to je njegov
nečak Mihec.

Kako narišem ježa?

